

Kum Saati

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 28 Ocak 2022

Aklımın kıvrımlarında can çekişen kelimeler var üstelik yoksunluğumu borçlu olduğum bir yadsızlıkla serili iken her biri iklimlerin seyrinde sektiğim duygulardan bir diğerine sürükledim üstelik balta vurulmamış aklımın siperinde saklı olan o görünmez ve meçhul yanımla sivri dilli zebaniden bana püskürtülen öfkeye aldırılmazlık ederken.

Hangi düşün misafirliğe geldiğini sorgulamam mı gerekiyordu yoksa üstelik basmakalıp yaşamayı asla önemsemişken...

İklimler değişiyor işte ve fısıldayan Yaratan aslında tasvip etmediklerinden ötürü başımıza yağdırıyor kıyamet öncesi kıvılcımları adeta aklım gibi ya da ateş saçan gözlerim bense mevsimin teninde güneşlenen bir hayal gibi sekiyorum bir yürekte diğerine.

Sözcüklerim isli.

Yaşlarım tuzlu.

Yasımsa nasıl da izafı...

Durakladığım kadar mı durağan geçti yoksa koca ömrüm ve kum döken bir faniyim ben o kumlardan bir kum saati inşa edip de saatlere olan kızgınlığımı bir avazda dile getireceğim...

Yalnızlığı bir kader bellemişken üstelik gelin görün ki yalnızlığın bir seçim olduğunu vurgulayan haddinden fazla insan var tıpkı haddini aşır kırılğan yüreğimde ek tahribatlar yaratan.

Bir sıkımlık canı var işte gövdemin.

Başımsa yerinden çıkacakmışçasına ağrıyor ve ben sözcüklerden yana dertliyim adeta bir saksıda unutulmuş toprak gibi.

Göz çukurlarımda büyütüyorum hayallerimi ve insanlar adına saçmalık diyorlar bu içine sıkıştığım dilemmanın.

Tutuşan hücrelerim.

Bir hücreye tıklımış milyarlarca hücrem belki de içinde saklı yeninden nice hücre.

Bu bir kaos adeta.

Yetemediğim kadar da yatağıma dahi düzgün uğramadığım ve ben günlerdir hatta aylardır teslim olduğum uykusuzluğa restimi çekip de nasıl yüklenmişim meğer Tanrıya.

Tanısı yok sandığım ve tınısının asla duyulmadığı.

Tavrımsa beylik.

Tevazu yüklü yüreğimse pejmürde.

Asılı kaldığım kadar gökteki o meçhul kancaya asamıyorum işte ruhumu bedenimden soyutlanamadığım ve yüz göz olduğum ölüm/intihar duygusu.

Hassas sayaç artık kayıtsız.

Bazense nabzını alamıyorum duygularımın.

Göğün temennisi iken yağmur bulutlarının patlaması bense zaman ayarlı bir bomba düzeneği gibi irkilir irkilmez duygular vasıtasıyla taşı tarağı toplayıp yok olmak istiyorum.

Bir bir b/ölündüğüm ve ç/ağladığım.

Karamel tadında ve renginde adeta yüreğim bazense gözlerimi yaşartan rüzgâr gibi toz gibi elime aldığım soğan gibi.

Oysaki yemek yapmayı bilmem üstelik ömrümü açlıkla idame ettirmişken ve de nefsimi onlu yaşlarımda öldürüp uzay boşluğuna göndermişken...

Durum böyle madem...

İyi de olup biten nedir içimde kuduran bir dalga mı yoksa dalgalandığım kadar daraldığım ve dertlendiğim?

Tasasız geçen gün mü var?

Tevazu yüklenmiş olmanın bir adım sonrası mı yoksa yok sayılmanın da ta kendisi iken insanların tepkisizliği?

Nefret doğuran bakışlar mı yoksa nefret dolu birer öge mi her bakan?

Yandaşı olduğum hangi duygu kaldıysa geride.

Benden geride kalan ne peki?

Sadece bir kum saati sona ve ölüme ayarlı ve henüz kumlar dökülmeye başlamadı ve işte ters yüz ediyorum kum saatini ve tüm duygularımı çıkarıp ruhumdan çıplak kalıyorum ve korumasız belki de kontrol manyağı olduğum için elime geçirmek istiyorum dizginleri oysaki ben sadece bir kuklayım dünyanın kulaklarını çınlattığım...

Ve işte bir bir dökülüyor kum zerreleri.

Artık vücudumu hissetmiyorum yavaş yavaş ağrılarım ve sızılarım da yok olmakta.

Gözlerimi kaçırmalı mıyım yoksa aynadan yoksa ayna da mı kırgın bana ve de kırık içimdeki kırık sayaç ve yüreğim gibi.

Ve geri sayım başladı bile.

Azığa aldığım gemiler mi yoksa yaktığım mı?

Sönen ferî gövdemin ve ruhum daha bir dingin sanki.

Çöküntü değil de çökertme adeta içimde oynayan ve dizlerini yere vuran o adam belki de bir kadın ona eşlik eden ve gamlı notalar nasır tutmuş yürekleri sızlatmazken bile içimde hala sızlayan bir şeyler var belki de yüreğimden sızan bir irin gibi...

Kapıp da koyuverdiğimin ertesi olanlar oluyor işte.

Uykum da uyumsuzluğum da dalgalanmışken havanın boşluğunda ve işte hayatın üç hali: bazen su gibi bazen hava gibi bazense katı çok katı bir yürek gibi kaskatı.

Katıldığım kahkahalarsa çok geride kaldı ve içine katılmadığım asla ait olmadığım insanlar ve gruplar ve ben inanılmaz gururluyum asla da kimseden bir talebim olmadı sadece ve sadece anlaşılma dışında ve hep de yanlış anlaşılmalara mahal verdim nihayetinden kendimle uzlaşmama da izin vermemişken dünya ahalisi...

Damlalardan bir gölse oluşan akan kum tanelerinden neden yeni bir ben doğmadı ki?

Demek ki şair yalan söylemiş ve ben hep de yeniden doğduğuma inanmışken annem beni her öptüğünde ve işte alınma koyduğu son busenin ardından olacaklar oldu da.

Bu denli kararlı olduğumu bilmezdim oysa...

Evrenin de bu denli katı kurallarını olduğunu bilmezken...

Tüm gücümü toparlıyorum ve son defa aynaya bakacağım iyi de ayna da tuz buz olmuşken nedir bu içimden yansıyan? Ya, başımdan aşağı dökülen nedir?

Ölmek için acele etmem gerekir miydi sahi?

Ölümsüzlüđe şerh düşmüştüm oysaki büyüyen sevgimle ve işte tezat duygulardan firar ettim edeli bilemedim de insanların ve dünyanın tek fedaisi olduğumu...

Rabbim...

Yeni bir şans daha hak etmiyor muyum sahi?

Hala içinde saklı kumlar var kum saatinin ve ben saati ve ölümü kaçta kurduğumu hatırlamıyorum bile ve...

Çok geç kaldım işte üstelik tek geç kalan ben değilim demek ki toplu halde firar edeceğiz kırılmış umutlar gezegeninden.

Ve işte kum saati tamamen boşaldı ve ben hala olduğum yerdeyim sadece çevremde farklı bir havayı soluyorum.

Ne aydınlık ne de karanlık.

Ne yerdeyim ne gökte.

Ölüm bu kadar basit ve afaki mi sahi?

Parsellenmiş ruhlar ve bedenler coğrafyasından arda kalan bu mu sahi?

O halde baştan başlıyorum ve yeniden çeviriyorum kum saatini tüm çekincemle ve kalan cesaretimle baştan başlıyorum herkese ve evet, bir zaman kaybı olduğunu bilsem de değmez mi sahiden yeniden denemeye?